

2/2004

INSANE

Jyväskylän suomen kielen opiskelijoiden ainejärjestölehti

Sukellus Seisomapaikkaklubille

Minustako Master of Arts?

Kamaa ja bileitä Tartossa

2/2004

INSANE

- 03 PÄÄKIRJOITUS
04 KESÄDUUNIBLUES
06 KUN OPINTOTUKI EI RIITÄ
08 TULEVAISUUDESSA MASTER OF ARTS?
10 FENNICUMIN FIKSUT
12 HAMPAAT VAI HENKI?
13 TEEMU VESTERINEN
16 SANELAISET PIETARISSA
18 VIROKO KIROSANA?
20 ISÄNMAAN TOIVOT 2004
24 VIERAS KYNÄ
25 ARVOSTELUT
26 JEAVESTONE, SE OIKEA
28 ALA-KOJOLA
29 TOP 5
30 TUNNISTATKO KUVAT?

s. 13

KUKAS
SE
SIINÄ
LUURAA
s. 30

3. VUOSIKERTA JULKAISIJA JYVÄSKYLÄN YLIOPISTON SUOMEN KIELEN OPISKE-
LIJOIDEN AINEJÄRJESTÖ SANE RY. WWW.CC.JYU.FI/SANE PÄÄTOIMITTAJAT
VIIVI VIRTANEN PYRY ANTOLA TOIMITTAJAT JANNE SAARINEN TUIJA EK SANNA
PÖLÖNEN LAURA HOLM ELINA PÖYHÖNEN ELINA KOSKELA ILONA NOPONEN JAAKKO
JUNTILA TUURE PUURUNEN KIMMO LEIJALA LEENA MÄYRY AINO SEPPÄLÄ TUOMO
ALA-KOJOLA REETTA KARPPINEN TAITTO JA ULKOASU VIIVI VIRTANEN
PYRY ANTOLA PAINOPIIKKA JYVÄSKYLÄN YLIOPISTOPAINO PAINOS 150 KPL

Apua krooniseen viivistelyyn

VIELÄ VIISI MINUUTTIA AIKAA. Vilkaisen kelloa vähän väliä ja huomaa, kuinka se kiusallaan kiihdyttää vauhtiaan. Sekuntiviisari ponkii henkihapatuksissa kohti kahtatoista. Tänään et voita minua, ajattelen. Minä ehdin, kunhan vain kiskaisen kengät jalkaani, hyppään pyörän selkään ja viiletän. Tarkistan yleisvaikutelman ja totean puuskuttavalle peilikuvalleni: Nyt on kiire.

Tällaisina hetkinä tuntuu, että minuuttiin pitäisi mahtua sekunteja enemmän kuin 60. Mietin näin joka kerta, kun on hoppu ja auttamattomasti aika loppu. Minun elämässäni kun niitä hetkiä riittää vuoden jokaiselle päivälle. Tuntuu, että yksi minun ominaispiirteistäni on olla myöhässä. Ehkä juuri sen takia kirjoitankin viivistelystä, en viivästelystä. Huomio niille, jotka ovat nokkelasti päättelleet, että otsikossa on virhe.

Yksi pahimmista kompastuskivistä minun kaltaisilleni kellonkäyttäjille on aamu. Aamu, jolloin pitäisi herätä aikaisin, jotta ehtisi luennoille ajoissa. Nimenomaan ajoissa. Minä en ole edelleenkään sisäistänyt tuota kummallista sanaa. Jotenkin siitä vain ei osaa. Ei opi. Ei pysty eikä kykene. Akateeminen varttikaan ei ole tähän ongelmaan auttanut. Minun kohdallani se nimittäin venyy akateemiseksi puolituntiseksi. Lähes poikkeuksetta.

Aikakäsitystä ja ajankäyttöä ajatellen meitä tosiaan on kahdenlaisia. Niitä, jotka ovat aina ah niin ihailtavan täsmällisiä ja seisovat vaikka sateessa puoli tuntia ennen sovittua. Heräävät aamulla ainakin kahta tuntia ennen kuin on aika lähteä. Tekevät kaiken rauhan nimissä, hitaasti nautiskellen. Merkitsevät kalenteriinsa siististi tunnin jos ei minuutin tarkkuudella, mitä aikovat tehdä puolen vuoden päästä sunnuntaina. Auta armies, jos joku tohelo sattuu silloin soittamaan ja sotkemaan heidän harmoniansa. Järjestys sen olla pitää, on heidän mottonsa.

Aikaihmisten – jos joidenkin – hermo kiristyy, kun me toivottomat tunarit emme osaa käyttää kelloa ja olla ah niin ihailtavan oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Nukkua posotamme vähintään tunnin pidempään aamulla ja hosumme jäljellä olevan puolituntisen niin, että sivullista hengästyttää. Valvomme ainakin kaksi tiimaa pidempään illalla, emmekä viikkoa seuraavan päivän vaatteita valmiiksi tuolinkarmille. Kalenterimme (jos sellainen sattuu olemaan) on täynnä pikkuisia töherryksiä, joista emme itsekään ota aina selvää. Kun Neiti Aika sitten kysyy, että sopisiko tulla kylään kahden viikon päästä keskiviikkona kello kymmenen yli kaksi, silmät pyörivät satasta ja pitkällisen hiljaisuuden jälkeen vastaus on jotain epämääräistä mutinaa.

Kuten jo sanottu, itse lukeudun kirkkaasti jälkimmäiseen – valitettavasti. Vai onko se niin valitettavaa? Tosin joskus olen toivonut kansalaisopiston tarjoavan ajankäytönkurssia minun kaltaisilleni viivistelijöille, sillä tiedän, etten ole asiani kanssa yksin. Mutta on kolikolla toinenkin puoli. Ainakin minä elän hetkessä, en huomisessa, enkä ensi vuodessa. En tulevassa keväessä tai sitä seuraavassa kesässä. Mielestäni jokaisen päivän tulisi olla suurta draamaa ja yllätysten ketjua. Minä elän tässä ja nyt – entä Sinä?

Kesäduuni **BLUES**

VOIKO HUMANISTI, erityisesti suomen opiskelija, tehdä kesäisin mielekästä työtä? Moni valmistuu opettajaksi, eivätkä koulut ole kesäisin auki. Alaa vastaavan työn löytäminen on siis vaikeaa. Kateellisena saamme seurata teekkarikavereittemme jo opiskeluaikana alkavaa urakehitystä, samalla kun itse ruuvaa, vääntää, säätää ja hinkkaa tehtaan kymme-

nen seinän sisällä tai istuu kas-satätinä lähimar-ketissa ikihymy-nenän alla. Tein pienen kyselyn, onko asia todella näin. Kituvatko tulevat kielen am-

mattilaiset kesänsä tavallisen duunarin kengissä, 8 tuntia päivässä näkemättä päivänvaloa ja kotiin päästyään nukkuvat seuraavaan työaamuun? Muutama positiivisenkin muisto tuli, ja jokunen onnekas oli löytänyt jotenkin suomeen liittyvän askareen, mutta herkullisemman jutun saa luonnollisesti vähemmän hyvistä muistoista. Kesätyö - paljon se ottaa mutta paljonko antaa?

KUN SUURIN MOTIVAATIO työn tekemiselle on raha, voiko työstä nauttia? Kymmenen kesää, yhteensä 40 kuukautta, elintarviketeollisuudessa ahertaneena olen toki kokenut hyviäkin hetkiä. Uusia tuttavuuksia on tullut rutkasti, ja joskus jopa tunsin pientä kaihoa makkarantuoksun jäädessä taakse viimeistä kertaa. Tai ainakin niin luulin, kaikista "ei enää ikinä" -valoista huolimatta sinne olen aina päätenyt.

PALJON TYÖT ovat siis otta-neet. Lohduttavaa oli kuitenkin lukea vastaajien kommentteja. Selkäkiput, olematon vapaa-aika, joka-aamuinen vitutus ja TJ-päivien laskeminen tuntuivat olevan muil-lakin päällimmäisinä muistoina. Asiakaspalvelutyössä piti ottaa kaikki hymyillen vastaan ja niellä kaikki asiakkaiden äksyilyt. Omat tunteenpurkaukset piti jättää taka-

huoneeseen tai jopa kotiin, per-herauhaa uha-ten. Tehtaissa kellokortti oli armoton myö-hästymisten suhteen eikä e-des vessatauko- ja niin vain pidetty linjan pyöriessä 8 tuntia päivässä.

JOS JOTAIN POSITIIVISTA oikein hakemalla hakee, niin se on motivaation kasvu. Kesätyön aiheuttaman veri-hiki-kyynel-vuon muisteleminen heikkona hetkenä kummasti antaa potkua panostaa edes viimeiset 15 minuuttia luen-non lopusta ja ehkä jopa kaksi iltaa ennen tenttiä, jotta joskus valmis-tuisi.

MONET VASTAAJISTA mainit-sivat, että vähemmän ammatilli-sesti antava työ oli vastapainoa tietokoneen ja kirjojen ääressä pakertamiselle. Päivän jälkeen oli va-paa tekemään mitä vain, läksyistä ja tekemättömistä esseistä ei tarvinnut huolehtia. Sai harrastaa vapautuneesti kaikkea kivaa - jos jaksoi.

KAIKESTA HUOLIMATTA jokaisen opiskelijan pitäisi mielestäni viettää yksi kesä ns. duunarin saappaissa. Maailmaa katsoo aivan eri kantilta, kun on ruumistaan kuluttanut johonkin todelliseen. Nähty kättensä jäljen, joko Dallas-pullan tai Valkkari-Wiltsun. Perehtynyt aivan toisen-laiseen kulttuuriin ja erityisesti, erästä kahvilantätiä lainaten, puhunut supisuomea ja ajautunut mitä mielenkiintoisimpiin kiel-lenkäyttötilanteisiin päivittäin.

KESÄTYÖ MOTIVOI, avaa näkökulmia ei-akateemiseen elä-mään ja antaa pienehkön taloudel-lisen lisän ainakin syksyn ensim-mäisille kuukausille. Tästä kaikesta huolimatta en enää ensi kesänä mene "tehtaalle". Uudensyksen-lupauksen: Jos (ja kun) oman alan töitä ei ensi kesänä löydy, teen gradun valmiiksi viimeisten opinto-tukien turvin. Näin on moni muukin vannonut - haaveillahan aina saa ja pitääkin.

JANNE SAARINEN

SANELAISIA TÖISSÄ:

- KAHVILANTÄTI
- TELEMARKKINOIJA
- HODARIMYYJÄ
- VANHUSTENHOITAJA
- MAATILAPIIKA
- SIIVOOJIA
- LEIPURI HIIVA
- GRADUN YRITTÄJIÄ
- KASSANEITEJÄ

**Integroidu
viiteryhmääsi.
Osta aito,
edullinen
opiskelijahaalari!**

MHR-TYÖASUT
VOIONMAANKATU 6
JYVÄSKYLÄ
p. 620 710

Pyydä tarjous!

Kun opintotuki ei vaan millään riitä!

KATSAUS solukämpän jääkaapin sisuksiin kuun viimeisinä päivinä osaa kertoa oman tarinansa. Ylimmällä hyllyllä nököttää yksinäinen vadelmahillopurkki, ja jääkaapin ovessa on pari toisistaan turvaa hakevaa maitotölkkiä. Nälkä, mikä ihana tekosyy. Nälkä ei kuitenkaan yksin selitä sitä, miksi käyn lukemattomien kohtalotovereiden tapaan osa-aikaisena töissä opintojen ohella. Käyn töissä kolmena iltana viikossa 4,5 tuntia kerrallaan, kuukaudesta riippuen palkkaa kertyy parista sadasta eurosta parhaimmillaan neljään sataan euroon. Summa tuntuu mukavalta siihen asti, kunnes palkkakuitti kertoo verottajan muistaneen käydä nipistämässä osuutensa. Tällä hetkellä tulot menevät lähes lyhentämättöminä velkojen maksuun. Olen ehtinyt muuttamaan tänä syksynä pari kertaa ja takuuvuokria varten olen joutunut lainaamaan rahaa äidiltäni ja heilaltani. Lisäksi verottaja muisti muutenkin ongelmista opiskelijaa parinsadan euron mätkeyllä.

TOISINAAN huomaan ajattelevani, miten mukava olisi mennä ruokakauppaan ja ostaa ihan mitä mieli tekisi ainaisten tarjoustuotteiden sijasta. Harrastusten parissa miehen jatkuvasti, miten ihana olisi voida tilata ensi kuun palkasta piilolinssit, ettei tarvitsisi aina teipata silmälasia korviin kiinni. Entä miltä tuntuisikaan lukea aamuisin oikeaa sanomalehteä kalsean nettilehden sijaan? Pikainen katsaus tuttavapiiriini osoittaa, ettei opintotuki tahdo

Auts! Pankkiautomaatti ei ole aina opiskelijan paras ystävä.

riittää muillakaan kaikkeen, mitä opiskelijan mieli tai tarpeet sanelevat. Mihin opiskelija tarvitsee rahaa valmiissa maailmassa, onko töissä pakko käydä? Pääkaupunkiseudulla opiskeleva 21-vuotias Heikki ei käy töissä kutsumuksen vuoksi, vaan

pitääkseen yllä itselleen mieluista elintasoa. Kohtuullisten asumiskustannusten (huone solusta 200 e), seutulipun (52 e), puhelinlaskun (n.10 e) ja ruokaostosten jälkeen palkasta ja opintotuesta menee rahaa eniten levyjen ja elokuvien

hankkimiseen. Heikin työ ei ole vaativaa, mutta turhauttavaa senkin edestä.

- Olen iltavahtimestarina viikolla kello 15.45-22.15 yhdellä alasteella. Istun kopissa ja liikuntasalia käyttävät urheiluseurat käyvät kuittaamassa mulle vuoronsa. Muun ajan katson telkkaria. En oo varmaan ikinä kattonu niin paljon telkkaria kun tuolla töissä. Varsinaista työtä on siitä kuudesta ja puolesta tunnista ehkä yhteensä puoli tuntia, muu aika on nenänkaivuuta, telkkaria ja lueskelua.

Ylimääräinen raha osoittaa myös kääntöpuolensa, Heikki myöntää työskentelevänsä opintojensa kustannuksella.

ASUINKAUPUNKINSA kaupunginteatteriin avustajaksi muutama näytelmään päässyt 25-vuotias Tuomas on puolestaan hyvin tyytyväinen nykyiseen tilanteeseensa. Tuomaksen aamu- ja iltapäivät täyttyvät pääosin näytelmäharjoituksista, ja niistä saa rahaa sen verran, että katto säilyy pään päällä ja vatsa hiljaisena, harrastukset ja vapaa-aika vievät ylimääräiset eurot. Työ kaupunginteatterilla oli onnenpotku, sillä muuten Tuomas näyttelisi harrastajateatterissa,

sijaan elämyksistä hän ei suostu nipistämään. Vuodenvaihteeksi suunniteltu parin viikon pituinen harrastustäyteinen loma Välimeren rannalle on yksi niistä. Loma toteutetaan kuitenkin tarkan budjetin mukaan leirintäalueita ja telttailua suosien. Lopputyö olisi tarkoitus tehdä ensi kevääksi, jos ensin edes alkuun pääsisi.

MUMMOJEN KAUHISTELEMA nykynuoriso käyttää pakollisten menojen jälkeen kypälään jäävät

Postikeskus-duunariksi itseään luonnehtiva Ilmari toteaa että "jos jossain säästää niin se menee johonkin muuhun sitten". Heikki täydentää ajatusta tokaisemalla että "jos ei ryypää satasta niin sitten ostaa satasella leffoja, ja tottahan mä ennemmin ne leffat ostan"

VÄHEMMÄLLÄKIN rahalla tulisi toimeen, mutta kokemukset pelkän opintotuen varassa elämisestä eivät herätä mukavia muistoja haastattemieni keskuudessa.

rahat pitkälle harkiten. Sami käyttää liikenevät rahat harrastuksiinsa.

- Tarvitsen rahaa vahvariin, hän tiivistää. Elektroniikkaan ja harras-

Lauri ei käy töissä opintojensa ohella, eikä myöskään saa mitään rahallista avustusta vanhemmiltaan, mutta myöntää elävänsä usein kavereidensa lompakon kustannuksella ja kuun loppua kohden vyötä kiristellen. Yhteistä kaikille haastateltaville oli, että työnteko haittasi opintoja ainakin jonkin verran. Ilman töitä opiskelut mahdollisesti etenisivät jouhevammin, mutta kukaan ei innostunut ajatuksesta elää köyhyysrajan tuntumassa lohtunaan mukava koulumenestys. Eikä jääkaappi täyty arvosanoilla tai opintoviikoilla.

"Katsaus solukämpän jääkaapin sisuksiin kuun viimeisinä päivinä osaa kertoa oman tarinansa."

eikä siitä maksettaisi palkkaa. Päättytyötä vaille olevat insinööriopinnot ovat polkeneet paikoillaan jo vuoden verran, sillä "työ on käynyt niin mielenkiintoiseksi, ettei koulua kyllä tule ajateltua vakavissaan". Tiukan paikan tullen Tuomas olisi valmis luopumaan autolla ajamisesta ja Internetistä. Sen

tuksiin sijoittaminen on useimpien mielestä järkevää ja kestävä sijoitus.

- No leffat ja levyt voi vielä perustella sillä, että ne säilyy hyllyssä, uusia vaatteita ostan ehkä kolmesti vuodessa, kun edellisissä on enemmän reikiä kuin itse kangasta, kertoo Heikki.

TUIJA EK

Filosofian maisteri vai Master of Arts?

ENSI SYKSYSTÄ ALKAEN Suomen korkeakouluissa astuvat voimaan uudet tutkintonimikkeet. Filosofian maisterit saavat halutessaan englanninkielisen arvonimen: Master of Arts. Mitä ihmettä! Mistä oikein on kyse?

FENNICUMIN KUMMULLA kuuluu kummia. Syksyllä 2005 jokaisen suomen kielen lukijan opintojen sisällöt muuttuvat; koko Euroopan unionin alueella astuu voimaan yhtenäinen tutkintorakenne, jonka lieveilmiö tutkintonimikkeiden muuttuminen on. Silti tällaisilla näennäisen pienillä muutoksilla voi olla yllättävän kauaskantoisia vaikutuksia. Kun suomalainen korkeakoulujärjestelmä muuttuu eurooppalaiseksi, kuinka käy tulevaisuudessa suomen kielelle?

Uuden asetuksen mukaan, opiskelija voi jatkossa vapaasti valita, haluaako hän tutkintotodistuksensa Suomen virallisilla kielillä vai englanniksi. Asetuksella vahvistetaan yliopistojen tutkinnoille nyt ensimmäistä kertaa historiassa myös englanninkieliset nimikkeet. Tällä pyritään edistämään kansainvälisyyttä sekä helpottamaan eri maiden tutkintojen vertailtavuutta.

KANSAINVÄLISYYS on totta kai osa suomalaista arkipäivää, mutta ollaanko nyt menossa oikeaan suuntaan?

- Suomi häviää englannille luonnon-tieteissä ja tekniikassa. Hallinnossa suomen kielen asema säilyy vahvempana, varsinkin julkisella puolella, ennustaa Jyväskylän

yliopiston opiskelija Juha Koskinen, joka valittiin juuri Suomen ylioppilaskuntien liiton (SYL) hallitukseen.

ARVIONI MUKAAN suomen kielen asema tieteen ja hallinnon kielellä ei ole tulevaisuudessa ollenkaan niin itsestään selvä kuin yleisesti annetaan olettaa. Monet käytännön esimerkit tukevat tätä käsitystä. Yliopistomaailmassa opinnäytetöitä tehdään entistä enemmän vieraalla kielellä, samoin etenkin englanninkielinen opetus on lisääntynyt huomasti. Ymmärrän, että korkeatasoiselle ja kilpailukykyiselle yliopistolle kansainvälisyys on elinehto, silti suomen kielen käytöstä luovutaan usein liian heppoisin perustein. Harvat opiskelijat ovat enää ylpeitä

suomen kielen taidostaan, sen sijaan on hohdokkaampaa kertoa hallitsevansa esimerkiksi sata sanaa kiinaa, jolla ei vielä käytännössä pysty kovinkaan kummoiseen kommunikaatioon. Vieraiden kulttuurien ja kielten kirjo on ehdottomasti Suomelle rikkaus, mutta niin on oma äidinkielemmekin. Jostain syystä suomalainen olettaa, että ulkomaalainen ei koskaan voi osata suomea. Keskustelukieli vaihtuu usein automaattisesti jokikin laajalevikkisemmäksi kieleksi.

SUOMEN KIELEN FUKSI Liisi Laakso on havainnut saman ilmiön. - Olen henkeen ja vereen suomen kielen kannattaja! Sen takia oikeastaan olenkin täällä. Mielestäni kouluissa äidinkielen opetus kärsii juuri sen takia, että kaikkia muita kieliä arvostetaan enemmän. Äidinkieli on kuitenkin kaiken ajattelun pohja! Ehdottomasti enemmän arvostusta sille! Euroenglanti sivuun.

SEN SIJAAN yhteiskuntatieteitä opiskeleva Juha Koskinen näkee asian hiukan toisin. Juhan mielestä globaaleilla työmarkkinoilla tarvitaan englanninkielistä tutkintotodistusta - suomalaisen rinnalla. Yhteiskuntatieteilijän ja kielitieteilijän mielipiteet menevätkin tässä asiassa selvästi ristiin.

- Mielestäni muutos on tarpeeton. Melko varmasti tulemme työskentelemään Suomessa, arvioi Liisi.

- Olen ainakin huisin ylpeä siitä,

Minusta tulee isona filosofian maisteri, vakuuttaa Liisi ja hymyilee.

että opiskelen juuri suomen kieltä, hän toteaa ja hymy kaartuu korviin asti.

"Harvat opiskelijat ovat enää ylpeitä suomen kielen taidostaan, sen sijaan on hohdokkaampaa kertoa hallitsevansa esimerkiksi sata sanaa kiinaa."

Samoin Juha on ylpeä suomalaisuudestaan ja kokee suomen kielen aseman tärkeäksi. SYL:n hallituksessa hän aikoo perehtyä

etenkin koulutuspoliittisiin kysymyksiin.

- Suomi tarvitsee pöydän,

jonka ympärillä yliopisto-yhteisö, valtionhallinto ja työmarkkinaosapuolet voivat keskustella koulutusjärjestelmästämme yhdessä, Juha linjaa tavoitteitaan.

IHMETTELEN silti syvästi miten joidenkin suomalaisten rakkaus omaa kieltään kohtaan näyttää ruostuneen pahasti? Onneksi ruosteen poistoon löytyy aina lääke. Suomen kielen tulevana maistereina me kuulumme lääkintäjoukkojen eturintamaan niin halutessamme.

SANNA PÖLÖNEN

Tommi Nieminen – Fennicumin parantumanton romantikko

Huoneessa F 307 on uusi asukas. Hän inhoaa aikataulujen laatimista vapaa-ajalleen. Hän sai ylioppilasaineesta 97 pistettä. Aine julkaistiin vuoden 1988 ylioppilasainekokoelmassa. Kuka on tämä tunteellinen lingvisti Fennicumilla?

1. Nimi ja ikä?

Tommi Nieminen, ikää jo kaksi vuotta yli hobittien täysi-ikäisyyserajan. Jollei joku tästä osaa laskea vuosiani, hävetköön!

2. Koulutus?

Filosofian maisteri pääaineenani suomen kieli.

3. Harrastukset?

Inhoan harrastuksia, jotka edellyttäisivät aikataulujen laatimista vapaa-ajalleni. Enimmäkseen harrastan asioita, joita teen tai olen tehnyt työkseni: kielen tutkimusta, kirjoitusjärjestelmien tutkimusta, kirjallisuutta ja sen tutkimusta, atk:ta. Olen kiinnostunut mutten ehkä varsinaisesti harrasta musiikkia, sarjakuvaa, elokuvaa, kuvataidetta ja historia - ylimalkaan kaikkea mahdollista, mikä ei sisällä vaatimusta nostaa takamustani sohvalta.

4. Miten olet kotiutunut Fennicumiin?

Vallan hyvin. Arvokkaasti vanhennut nitisevän natiseva rakennus muistuttaa yhtä ensimmäisistä työpaikoistani, Tampereen yliopiston Pyynikin

kiinteistöä (josta kyseinen yliopisto on valitettavasti jo luopunut).

5. Miten innostuksesi suomen kieltä kohtaan syttyi?

Kahta kautta. Ensinnäkin oli yläasteen aikainen äidinkielenopettajani:

tiukka vanha tati, jota kaikki peläsivät, koska hän vaati teititteleämään itseään ja nousemaan seisaalle vastattaessa - kuin vanhoissa Suomi-filmeissä konsaan! Jouduttuaan "taantumaan" oppi-

koulunopettajasta yläasteenopettajaksi hän herkeämättä ivasi uuden, tasapäistetyn oppilaspolven tietämättömyyttä sekä koulun opetusvaatimusten jatkuvaa rappeutumista. Kuvaillessaan innokkaasti, mitä kaikkea vanhoina aikoina oppilaille opetettiin, hän onnistui herättämään minussa kaihoisan tunteen, että on paljon, mitä en aiheesta tiedä. Toisekseen oli tietysti Taru Sormusten herrasta, lingvistien lempilapsi (tai ainakin sen pitäisi sitä olla!). Luin sen ehkä hitusen myöhässä, ollessani jo kolmentoista, mutta viisitoistaaksi mennessä olinkin ehtinyt sen kahlata läpi jo useampaan kertaan niin suomeksi kuin englanniksikin. Se ei ollut ensimmäinen englanniksi lukemani kirja, mutta vasta sitä lukiessani pääsin englannin kieleen sisälle; ja samalla innostuin kielestä yleensä, jolloin varhemmat urahaaveeni kari-sivat.

6. Lempisarjakuvasi ja miten kuvailisit sitä?

Minulla on paljonkin suosikkeja, mitähän niistä mainitsisin? Alan Mooren ja Frank Millerin käsikirjoittamat kylmän kyyniset supersankarikuvaukset vetoavat, samoin Hugo Prattin ja Milo Manaran

taatun ei-fasistiset seikkailusarjat. Goscinnyn huumori ja Don Rosan Anikka-sarjojen kekseliäisyys maistuvat aina yhtä makoisilta. Didier Comèsin viivankäytön taidokkuus häkellyttää. Älköönkään kenkään unohtako Krazy Katin villiä fantasiaa tai Pikku Nemon arkkitehtonista loistoa!

7. Mikä on lempiruokasi? Kuvaile sitä ja miksi suosittelet sitä muille?

En halua mainostaa, mutta Tampereelta Koskikeskuksen takaa löytyy pienenpieni kiosk, josta löytyy maan paras intialaisravintola. Suosittelen erityisesti Chicken Bombayta, se vie kielen mennessään!

A. Kinkku vai kalkkuna?

Kinkku. Kluklu maistuu hyvältä vain vilisillä täytettynä, totesi jo Obelixkin.

B. Talvi vai kesä?

Talvi. Kesällä on lämmintä ja aurinko paistaa. Tosin, kuten Kari Suomalainen aikanaan huomasi, auringonpaiste ei niin haittaa, kun vetää verhot kiinni.

C. Verbit vai adjektiivit?

Tekstinhuoltoakin opettaneena pitäisi kai suositella kaikille verbejä, ne kun ovat dynaamisia, mutta adjektiivikin sijansa saakoon.

D. Murre vai yleiskieli?

Kotoisan Nokian murteen valitsisin ohi yleiskielen milloin vain!

E. Karvinen vai Lassi ja Leevi?

Lassi ja Leevi, ehdottomasti. Siinä on tasoja kuin Empire State Buildingissä, kun vain malttaa kurkistaa joka kerrokseen.

F. Perunamuusi vai ranskalaiset?

Sehän riippuu täysin ruoasta, mutta perunamuusi on kyllä hyvä

yleisvaihtoehto – kunhan ei synny pussista.

G. Astrid Lindgren vai Arto Paasilinna?

Tässä ei ole edes kilpailua: Astrid Lindgren. Lastenkirjailija, joka osaa kirjoittaa lapsille kuin vertaisilleen, ja tuottaa tulokseksi maailmankirjallisuuden klassikoita, päihittää 6 - 0 kaikki aikuislukijoihin rajoittuneet.

I. Teitittely vai sinuttelu?

Sinuttelu. Kumpikin tapakulttuuri-piirre lienee läntistä alkuperää, joten turha manata esiin svetisismin peikkoakaan.

H. Jänki vai tunteet?

Parantumattomana romantikkona en voi valita kuin tunteet - enhän koskaan saa katsotuksi Cherbourgin sateenvarjojakaan nyhykimättä vähintään kuudessa eri kohtauksessa!

LAURA HOLM

P u h e l u P e t r i l l e

Muistattehan Petri Jääskeläisen? Nuoren opettajamme, joka vielä viime keväänä kuului suomen kielen laitoksen riveihin. Nappisilmän, joka lumosi pelkällä läsnäolollaan koko Fennicummin poppoon. Mutta missä mies menee nykyään? Kysyimme Petrilta kuulumisia ja aatteita hänen nykyisestä asuinpaikastaan ja työympäristöstään.

1. Missä vaikutat nykyään?

Muutin elokuussa Kuopioon, synnyinkaupunkiini.

2. Mitä teet? Mitä toimenkuviasi kuuluu?

Toimin suomen kielen ja viestinnän lehtorina Savonia-ammattikorkeakoulussa, kaupan ja hallinnon koulutusosalalla. Hommaan kuuluu perusopetusta, opinnäytehjausta sekä julkaisuja tiedotustoimintaan osallistumista.

3. Millainen ammattikorkeakoulu on opetusympäristönä? Miten eroaa yliopisto-opetuksesta?

Alku on ainakin mennyt hyvin. Opetusjärjestelyissä on ehkä enem-

män koulumaisuutta, mutta paljon on myös samaa opettajan näkökulmasta. Opetusalaa ajatellen lingvistinen näkökulma kiertyy monenlaiseksi sovelukseksi.

4. Viihdytkö nykyisessä työpaikassasi?

Olen viihtynyt (tietenkään ei ole Fennicummin voittanutta!). Opiskelijat ja opettajat ovat mukavia ja omille ideoille on tilaa.

5. Entäs kotikaupungissasi? Mikä on parasta Kuopiossa?

Viihdyn hyvin. Tähän on paikallisen vaarallista vastata. Kallavesi?

6. Kaipaako Jyväskylään? Jos, niin miksi?

Kavereita, kampusta ja Laajavuoren metsiä jäin kaipaamaan, onneksi juna tuo lohdun parissa tunnissa.

7. Millaisia terveisiä lähetät Fennicummin väelle?

Keep on rockin'!

VIIVI VIRTANEN

Hampaat vai henki!?

Kun hammaslääkäripelko riistäytyy käsistä

KÄDET TÄRISEVÄT, ja olo on kuumeinen. Pikainen vilkaisu kelloon saa sydämen jyskimään hullun lailla: enää viisi minuuttia. Kiireiset näköiset ihmiset kävelevät kumisevin askelin pitkin käytäviä, ja minä saan pidellä penkin reunasta kiinni, etten lähtisi karkuun. Vastapäätä minua istuu vakavaimmeinen poika, joka tuijottaa kenkiään aivan kuin ei olisi ennen nähnyt mitään niin lumoavaa. Pieni hikipisara vierii nenääni pitkin ja luontainen puolustusmekanismi on jälleen saamassa yllöksen, olen jo lipunut aivan penkin reunalle, tästä on ovelle enää muutama hassu metri. "Pöyhönen", kajahtaa samassa ääni jostain käytävän perältä. Koetan hetken aikaa esittää, ettei nimeäni ole juuri huudettu, alan tuntea itseni todella typeräksi. Polvet tutisten nousen penkiltä ja aloitan tuskallisen hitaan raahustuksen pitkin käytävää. Uhrilampas.

OVI SULKEUTUU takanani, ja tuo kamalan pistävä haju saa minut pyörryksiin. Kompastelen ja hyökään istumaan ovea lähimpänä olevalle tuolille. "Päivää", kajahtaa matala miesääni vasemmalta puoleltani, ja saan kerätä kaikki voimani kyetäkseen edes pieneen pään nyökkäykseen. Otsani ympärillä tuntuu kiristävä vanne ja olen varma siitä, että tärinäni kaataa kumoon koko penkin. "Sinua taitaa vähän jännittää", jatkaa mies rauhallisella äänellä. Nyökkään jälleen. "Se ei ole mitenkään erikoista tai hävettävää", ääni

jatkaa. Nyt alan olla jo sen verran tolkuissani, että saan aikaan jonkinasteisen äännähdyksen. "Meidät on täällä koulutettu toimimaan niin, että sinun olisi mahdollisimman mukava olla", kuuluu tällä kertaa toiselta suunnalta. Hymyilevä nainen katsoo suoraan minuun ja pikkuhiljaa alan tuntoa oloni helpommaksi. Minulta kysellään kysymyksiä ja täytämme yhdessä kaavakkeen perustiedoistani. Tällä kertaa ei tarvitse vielä istua potilaan tuoliin, eikä tarvitse edes avata suuta.

OLEN AINA pitänyt itseäni reippaana ihmisenä, joka ei aivan pienestä hätkähdä. Kuitenkin hammaslääkäri on paikka, joka saa minut vapisemaan kauhusta ja etsimään piilopaikkaa. Viime kesänä kohtasin tähänastisen elämäni kamalimman tilanteen: hammastani särki niin, etten voinut kuin itkeä, ja toisaalta ajatuskin hammaslääkärille menemisestä sai oloni huononemaan entisestään. Pakon edessä sain lopulta varattua ajan.

SYITÄ hammaslääkärikammoon on varmasti yhtä monia kuin on kammoajia. Jollain saattaa olla kivuliaita muistoja koulua ajoilta, joskus syynä voi olla yksinkertaisesti häpeä siitä, ettei ole hoitanut hampaitaan asiallisesti. Käydessäni ensimmäistä kertaa vastaanotolla lääkäri kysyi minulta yksinkertaisen kysymyksen: mikä sinua pelottaa? En osannut vastata sil-

loin, enkä ole aivan varma vielä. Kipua en pelkää, se on luonnollinen tunne, enkä ole vielä koskaan kokenut kipua, joka olisi sietämätöntä. En osaa määritellä tarkasti pelkoni syitä, mutta olen helpotukseksi huomannut, että en ole ainoa, joka pelkää tukehtuvansa hammaslääkärin käsittelyyn. Tavallaan tilanne, jossa ihminen laitetaan istumaan tuoliin, joka sitten keikutetaan niin, että asento on mahdollisen epämiellyttävä, on kerta kaikkiaan luonnoton. Vielä kun tähän lisätään kaikki ne instrumentit, joita parhaimmillaan on suussa useita samaan aikaan, ei ole mikään ihme, että siinä ahdistuu. Ihmiset ovat niin tottuneet olemaan oman elämänsä herroja, että toisen armoille joutuminen tuntuu pelottavalta.

TÄHÄN PÄIVÄÄN mennessä olen jo oppinut tuntemaan YTHS:n toisen kerroksen erittäin hyvin. Laskelmieni mukaan olen käynyt siellä jo parikymmentä kertaa ja pikkuhiljaa olen päässyt yli pahimmasta pelosta. Tästä kiitos mukavalle lääkärille ja hoitajalle, jotka kärsivällisesti ovat jaksaneet rauhoitella minua. Viime kerralla jopa nukahdin, kun hammastani paikattiin. Olen siis kulkenut pitkän matkan täydellisestä paniikista hillittyyn ahdistukseen. Riemusta pomppien en vieläkaan hammaslääkärille mene, mutta nyt tiedän ainakin sen, että siellä pelot otetaan tosissaan.

ELINA PÖYHÖNEN

Teemu Vesterinen

– ammattinaurattaja

Keväällä 2001 nuori herra nimeltä Teemu Vesterinen tajusi, että on olemassa ilmiö nimeltään stand up. Toisin kuin nimestä äkkiseltään voisi päätellä, kyseessä ei ole uusi trendikäs aerobisin alalaji, vaan kaikessa yksinkertaisuudessa ihmisten naurattaminen, tuo kaikille suomalaisille niin rakas harrastus. Teemu Vesterinen otti huumorihärkää sarvista ja lähti esiintymään. Puoli vuotta myöhemmin Ilokiven ovelsa luki ensimmäisen kerran "Seisomapaikkaklubi". Oven takana jonotti lähes 300 ihmistä.

Teemu Vesterinen ja koomikon tärkeä työkalu, stand upia videolla.

LOKAKUUN KUNNIAKSI sataa vettä. Ilokivi notkottaa notkelmasaan vielä varsin vakavan näköisenä. Ketäpä tässä naurattaisi. Olen sopinut haastattelun Teemu Vesterisen kanssa ennen illan Seisomapaikkaklubin alkua.

Salissa kolistellaan. Vesterinen istuu tuolin selkänojalla ja heittelee kännykällä kolmoisvoltteja.

- Olisko sulla nyt heti aikaa haastattelulle?

- No nyt vois olla hyvin aikaa, kun aloitettiin just tämä tuolien roudaaminen.

TEEMU VESTERINEN tuli Jyväskylään opiskelemaan suomen kieltä vuonna 1999. Sivuainevalikoimassa oli muun muassa luovaa kirjoittamista. Nykyään opiskelu on legendaarista ilmausta käyttäksämme "jäissä". Veste-

rinen keksi stand upin keväällä 2001 ja innostui heti. Esiintymään oli päästävä.

- Se taisi olla Free Timessä OKL:n järjestämä "Kulttuuri goes kapakka". Ei mennyt hyvin, mutta en minä nyt niin katastrofaalisen huonokaan ollut, hän muistelee ensimmäistä stand up -esitystään.

Kun karpänen oli kerran puraissut, tai loogisemmin hyttynen pistänyt, ei miestä enää pidätellyt mikään. Stand up -komiikan sanansaattaja Jyväskylässä, Seisomapaikkaklubi, järjestettiin ensimmäisen kerran 31. lokakuuta 2001. Klubin perustajana hääri kukas muu kuin Vesterinen.

- Stand upin tekeminen kiinnosti ja tarvitsin esiintymispaikan, hän kertoo yhdellä henkäyksellä klubin syntytarinan.

Tuosta "esiintymispaikasta" on muodostunut varmasti Ilokiven suurin yleisömagneetti. Viiden euron hintaisia lippuja myytiin jo ensimmäisenä klubi-iltana noin 280. Seisomapaikka on siitä eteenpäin järjestetty vähintään kerran kuussa.

MISTÄ SIIS on loppujen lopuksi kyse? Mikä ihmeen stand up? Miten niin naurattaa?

- Stand up -klubi-ilta koostuu yleensä viidestä tai kuudesta 10 tai 20 minuutin setistä. Klubeilla on sekä vakionaamoja että vierailevia tähtiä, Vesterinen opastaa.

Stand upin idea sinänsä on hyvin yksinkertainen. Esiintyjä nousee lavalle, ottaa mikrofonin käteensä, puhuu siihen, on hauska ja yleisö viihtyy. Teemu Vesterinenkin tietää, että joidenkin mielestä homma voi kuulostaa täysin mahdollottomalta.

- Perisuomalainen yleisö saattaa jopa jännittää esiintyjän puolesta, että voiko tuo todella olla hauska!

SEISOMAPAIKKAKLUBILLA on nähty muun muassa sellaisia "julkkisesiintyjä" kuin Andre Wickström ja Krisse Salminen. Illan jokaisella esiintyjällä on omanlainen tyylinsä, eikä yleisö pääse todellakaan kyllästymään.

- Esiintyjän tyyli voi olla esimerkiksi itseironinen nörtti tai asiat suoraan sanova. Tyyli vaihtelevat myös sen osalta, miten paljon esitys perustuu tekstiin ja miten paljon fyysisiin temppuihin,

"Kerran Vakiopaineessa provosoin, että ei naisista tähän hommaan ole. Vastauksena oli pitkä hiljaisuus. Tosin seuraavana päivänä yksi yleisön naispuolisista aloitti stand up -uransa."

Vesterinen upottautee stand upin pinnan alle.

Itseään hän kuvaa esiintyjänä suoraksi, rennoksi, energiseksi ja nopeaksi.

HARRASTUKSENA alkanut stand up on Vesteriselle nykyään työ. Ei hassumpaa, kertoo vitsejä ammatikseen. Työ on kuitenkin paljon muutakin kuin se 20 minuutin esitys illassa.

- Toiss' tässä ollaan tavallaan koko ajan. Minulla on aina kynä ja paperia mukana, jotta hyvät ideat eivät jää tallentamatta.

Kun stand up -koomikko asteele lavalle, kaikki, tai ainakin suurin piirtein kaikki, on ennalta suunniteltua. Hyvä esiintyjä vain saa homman näyttämään siltä kuin keksisi koko ajan lisää juttuja ja toisaalta pystyy muuttamaan settiään, mikäli tilanne niin vaatii.

Uutta materiaalia myös testataan koko ajan. Jyväskyläläisten koomikkojen kantapaikka on tässä mielessä Vakiopaine, jossa Vesterisenkin uusi setti hioutui jokin aika sitten.

- Kirjoitin uusia juttuja kesän mittaan ja kävin niitä sitten kokeilemassa. Noin tunnin mittaisesta esiintymisestä karsiutui lopulta se 10-20 minuutin varsinainen

esitys, hän kertoo.

- Uuden syntyminen on aina innostavaa ja palkitsevaa.

KLUBIKEIKKOJEN lisäksi Teemu Vesterinen tekee yksityiskeikkoja esimerkiksi pikkujouluissa, kirjoittaa kolmen viikon välein kolumneja Keskisuomalaiseen ja joutuu omien sanojensa mukaan myös silloin tällöin leikkimään tuottajaa, viimeksi Jyväskylän Kesässä.

Uusin aluevaltaus oli TV2:n Act!One, jossa Vesterinen esiintyi yhdessä muiden nousevien koomikoiden kanssa.

- Se oli kyllä mielenkiintoinen kokemus. Vaikka ohjelmat kuvattiin klubeilla, oli esiintyminen täysin erilaista kameroiden edessä.

Voimme vain kuvitella.

Kello käy ja klubi-ilta lähenee. Yksi illan esiintyjistä, Ismo Leikola, saapuu paikalle. Vaikka stand upin jutut ovatkin etukäteen kirjoitettuja, mielikuva ammattikoomikosta saa vahvistuksia miesten jutustelua kuunnellessa. Naurattaa niin että lisähapelle olisi käyttöä.

SEISOMAPAIKAN esiintyjälistaa

katsellessa tulee mieleen että missä ovat kaikki kauniimpaa sukupuolta edustavat koomikot. Krisse Salmisen vanavedessä luulisi naistenkin lavalle kapuavan.

- Naiset ovat edelleen enemmän katsomon puolella. Heillä tuntuu olevan suurempi kynnys tähän hommaan. Vaikka miten hyviä juttuja olisi, niin esiintymään ei uskalleta lähteä, Teemu harmittelee. Naiset olisivat kovin tervetulleita mukaan.

- Kerran Vakiopaineessa provosoin, että ei naisista tähän hommaan ole. Vastauksena oli pitkä hiljaisuus. Tosin seuraavana päivänä yksi yleisön naispuolisista aloitti stand up -uransa.

Perille meni provosointi.

ENTÄ TULEVAISUUS? Nähdäänkö Teemu Vesterinen lavalla vielä viiden vuoden päästäkin?

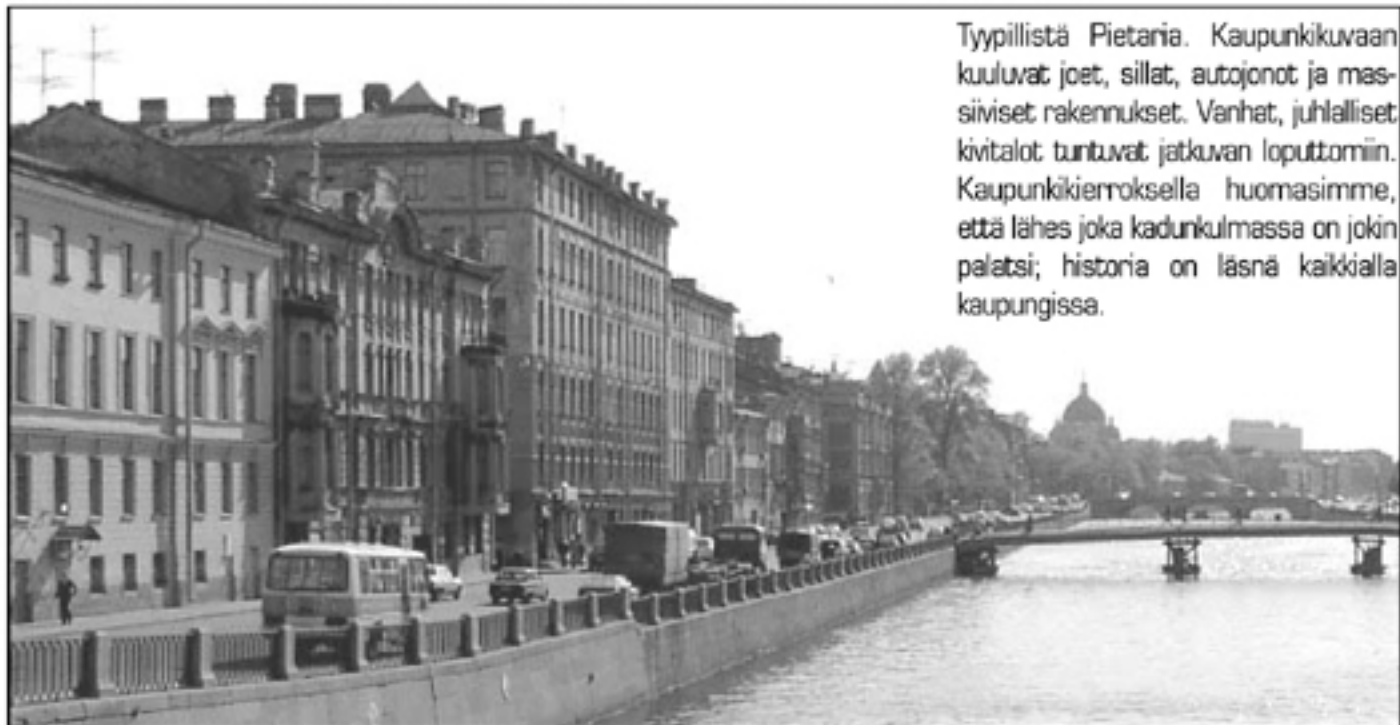
- Moni kysyy että mitä sitten, kun buumi loppuu. Ei se mitään lopu! Toivottavasti saan viiden vuoden päästäkin tätä tehdä, Teemu Vesterinen vastaa.

Ovet avautuvat, klubi starttaa. Eikä ole todellakaan pelkoa siitä, etteikö olisi hauskaa!

PYRY ANTOLA

Palatseja ja boheemibaareja

Tunnelmia Sanen Pietarin matkalta 13.-16.5.2004

Tyypillistä Pietaria. Kaupunkikuvaan kuuluvat joet, sillat, autojonot ja massiiviset rakennukset. Vanhat, juhlalliset kvitalot tuntuvat jatkuvan loputtomiin. Kaupunkikierröksellä huomasimme, että lähes joka kadunkulmassa on jokin palatsi; historia on läsnä kaikkialla kaupungissa.

Taru ja Merja hostellin ovella. Majoituimme pieneen hostelliin aivan Pietarin keskustaan. Osa asui viihtyisästi kymmenen hengen huoneessa, ja toiset saivat hieman enemmän yksityisyyttä. Hostellin henkilökunta oli ystävällistä, mutta yhteisen kielen puute aiheutti kommunikaatio-ongelmia. Lopuksi meillä oli vielä erimielisyyttä siitä, kenen pitää maksaa irronnut vessapaperiteline.

Tutustumassa Inkerin liittoon. Kuulimme mielenkiintoisen esitelmän inkeriläisten monista vaiheista ja kohtaloista. Tutustuimme myös suomen kielen opetukseen Herzenin pedagogisessa yliopistossa, ja opiskelijat esittelivät meille Pietari-Paavalin linnoitusta.

Ilona ja Tuomo taukojumppaamassa Pietari-Paavalin linnoituksella. Kolme päivää Pietarissa rasitti erityisesti jalkoja. Metrolla matkustaminen oli kokemus sinänsä, mutta lähinnä liikuimme kaupungissa kävellen.

lisäkin kirkko. Ihailimme maisemia lisäksi kirkon tornista ja vaelsimme läpi Eremitaasin valtaviin salien. Osa kävi ihmettelemässä Pietari Suuren keräämiä luonnontieteellisiä kummajaisia kaksipäisistä lapsista lähtien, osa taas nautti kulttuurista Marinski-teatterissa.

Idiootissa viimeistä iltaa viettämässä. Pietarin monipuolinen ravintola- ja baanitarjonta tuli tutuksi. Meksikolaisessa ravintolassa saimme loistavaa palvelua, johon kuuluivat muun muassa sombreroit ja elävä musiikki. Aamupalat nautimme kahvilassa venäläisen teknomusiikin säestyksellä. Fishbaccio-nimisessä rokkibaarissa taas tarjottiin olutta leipien kaupanpäällisiksi. Istuskelimme myös Dostojevskin tunnelmissa Idiot-baarissa. Kuvassa vasemmalta Hanna, Saija, Elina N, Maura, Riina, Elina K, Tuomo, Inka, Ilona ja Markku.

TEKSTI: ELINA KOSKELA JA ILONA NOPONEN

KUVAT: TARU KOLJONEN, ILONA NOPONEN JA JANNE SAARINEN

Onko Viro kirosana?

Kysyi Juice jo 80-luvulla. Ainakin hän kaipasi Eestiin niin p...sti. Lähdin selvittämään, miksi ikävä vaivaa, vaikkakaan tällä kertaa ei Tallinnaan vaan huomattavasti armaampaan yliopistokaupunkiin Tarttoon. Edessänne oleva reportaasi on täysin asiaton, turha ja pitkä kuin nälkävuosi, mutta jos silti haluatte tuhlata aikaanne, tahdon huomauttaa, että teette sen täysin omalla vastuullanne.

TAKSIKUSKIN KURAT. Liidettyäni syksyisiä aaltoja yli Suomenlahden, pyrki ruokatorvesta esille epävireisen ja piloille rääkätyn tuuban ääntä. Onneksi vatsa oli tyhjä. Laivalla tilaamani kahvikin oli suprajohdavan nesteen tavoin pyrkinyt taivasiin, mutta palasi lopulta kohtuuteen ja luonnonlakeja kunnioittaen levittäytyi päälleni aluksen katosta haikeana kauniinruskeana sateena. Tallinnalaisen taksikuskien kanssa pääsimme rattoisan kes-

kustelun alkuun, kunnes eteemme ilmestyi vuosisatainen venäläisrekka. Kuski jarrutti. Pamahti. Kuljettaja aloitti käytännön viro oppitunnin numero yksi. Juttuun sisältyi paljon kuraa ja muita ainesanoja. Koin lähes uskonnollisen hurmoksen tajutessani tavallisen työtehtävän virolaismiehen sanavaraston valtavuuden. En koskaan oppisi tuota hämmäntävällä tavalla tuttua kieltä. Muuten, kulkumme peräteitse keskeyttänyt jarrutajuton rel-

lukuski oli suomalainen. Olin tuulen yläpuolella, joten en päässyt haistamaan hengitystä. Taksinkuljettaja muisti käytännön miehenä velottaa minua onnettomasti päättyneestä matkasta ja osoittaa epämääräisesti linja-autoaseman suuntaan: hauskaa apostolinkyytiä.

VYÖRÄHDIN ulos bussista hopeisena kiiltelevän pilvenpiirtäjän juurelle. Mieleeni tuli vanha kunnan taskumatti, rakennus muistutti ereh-

dyttävästi tuota Suomen kansalle niin pimeinä ja kylminä pakkasöinä kuin juhannuskoivuin kehystetyillä tanssilavoillakin virkistystä tarjontutta putelia. Myöhemmin selvisikin, että rakennus oli tuon lempinimen kyseiseltä astialta lainannut; pilvenlohkojen nimi kajah-taa kansanperinnettä kunnioittaen: Kalevi-pojan taskumatti. Joka tapauksessa se on tapaus historiallisesti arvokkaiden huviloiden ja mukavasti kallistelevien, ikivanhojen puutalojen keskellä. Sitä paitsi, naapurissa sijaitseva linjurasema on saman yhtiön rakentama. Aikoinaan rakentajalle oli ehto: saat kyhätä mauttoman peilipalatsin, mikäli Tartto saa sen naapuriin uuden bussiaseman. Sittenmin aseman on todettu olevan pahassa jamassa. Se on kooltaan säällittävä ja tekniikaltaan aataminaikainen, oli kuulemma jo uutena.

TARJOLLA BILEITÄ JA KAMAA. Olen tutustunut virolaiseen nostalgiatuotteeseen. Ei, se ei ole vodka, sitähan ei välttämättä nautita nostalgiasyistä, vaikka voihan tietysti olla, että se jollakulla herättää haikeita muistoja. Kyseessä on nimittäin kama. Niin, arvasittehan heti että se on talkkunajauhohojalle väsäty suklaantapainen aine, jota joskus neuvostoaikana tehtiin oikean suklaan korvikkeeksi. Muuten se on kuin suklaa, mutta ei sula suussa, ei maistu eikä tuoksu hyvälle eikä tietääkseni auta sydänsuruun. Yhteistä siis? No, ruskea väri tietysti.

MINUT LAITETTIIN asumaan ylioppilaskylän siihen osaan, jossa asuu kolme saksalaista poikaa. Minähän en saksaa puhu, muuta kuin sen hapankaalilauseen, joten

yritämme selvitä. Naurunremakat poikien kesken katkeavat ripeästi, jos satun kysäisemään huumorin syytä. Kohdanneeni salakavalat sivusilmä-vilkulukokemukseni ovat yllyttäneet minut oppimaan lisää kieliä.

ASUNTOLA ON UUSI, mutta asukkaat pyrkivät sitä parhaansa mukaan biletoiminnallaan rän-sistyneeksi saattamaan. Niin, kuvitelin Kortepohjan vaihtareiden riekumista kuvitelluksi. Nyt mieli-piteeni ovat yrittämättänikin muokkautuneet. Kiellän olleeni mukana riehuminen toiminnassa muuten kuin kuivin suin ja ulkopuolisena tarkkailijana. Mielenkiintoista tarkkailussa on erityisesti bilealueiden kartoitus, tällä hetkellä varmimmin jalalla koreaksi puhutaan asuntolan neljännessä kerroksessa. Itse majoitun kolmosessa. Myös bilevä-lineistötietouteeni on tullut uusia ulottuvuuksia kuten vodkalla täytetty vesimeloni ja viinahyytelö. Asuntolassa humallutaan kaikilla kielillä, myös suomeksi, josta osuudesta vastaavat muiden muassa aloittelevat lääketieteen opiskelijat. Heillä Tartonvisiitti on pitkäaikaisempi, joten he yleensä hakeutuvat melko pian yksityisasuntoihin. Ja tiedossahan on tietysti tupareita. Kiellän olleeni mukana tupaantuli-laisissa, joissa oven taakse ilmes-tyi seitsemän poliisia ilman oma-kohtaista huvittumistarkoitusta.

MISSÄ KIELESSÄ RÄÄKITTE? Kaksikielisyys on tore juttu. Myös pidgin on kiva asia. Hauskoja ilmiöitä, joita sekoittamaan läheiset sugukielet ovat omiaan. Harjoittelupaikassani Suomen Viron-instituutissa tööskentelee kaksi äidinkielistä virolaista, kes puhuvat tarvittaessa sujuvalt suomea. Siis

löytyy yksi äidinkielen soomlane, joka puhuu sujuvaa viroa. Lisäksi pudru sees on kaksi harjoittelijaa, jotka puhuvat mitä lystävät, ja joilla kai joskus oli oma emakieli.

No, virolaisten kollegojeniga rääkin viro keeles, ja he puhuvat viroa. Suomalaistenka puhun soome kieltä, mikäli kohalla ei ole eestlasi. Kui eestiläisiä on paikalla, siis rääkimme tavalliselt jonkinsukuista segakeeltä, josta ei võta pirukaan selgeetä. Hakkan olla kaulani täis tätä täysin epäarusaadavaa suppi. Hulluinta asiassa on kielioppien omituinen sulautuminen yhdeksi mössöksi. Eli lyhykäisesti säännöt ovat: ota ensimmäinen mieleesi tuleva sana ja ensimmäinen mieleesi tuleva kieliopillinen toiminto, jotka tilanteeseen sopivat, riippumatta siitä, kummasta kielestä ne ovat. Myös lauserakennetta voi soveltaa molempien kielten mukaan. Tapa antaa yhden kielellisen veran uusia keinoja ilmaista itseään, mutta on tavallaan myös vaarallinen tie. Aina kannattaa pitää mielessä, kumpi nyt olikaan kumpaa kieltä...

MUTTA JOTTA JOSKUS pääsin loppuun, jota ei vielä ole, kerron vastauksen otsikkoon. Kai senkin täytyy jotenkin aueta, ainakin teille lukijoille. Mielestäni Viro on kaunis sana, samoin maa on varsin viehättävä. Erityisesti paljonpuhuttu Tartto henkineen ottaa onnellisena vastaan ihmiset kansalaisuudesta riippumatta. Oikeilla virolaisilla kutsuilla kaikki mukana tuodut juomat ja syömät ovat kaikkien käytössä, OPM onkin ennemminkin KPK, eli kaikki pullot käytössä. Solidaarisuus ja vieraanvaraisuus ovat ilmiöitä, joihin törmää usein, ja tietenkin mielellään.

JAAKKO JUNTILA

Isänmaan toivot 2004

**TULIMME, NÄIMME JA ASE-
TUIMME TALOKSI.** Olemme se
massa, jota fukseiksi kutsutaan.
Kasvottomia, nimettömiä olentoja
Fennicumin käytävillä, pysymme kuin
purukumi kengänpohjassa. Jos et siis
voi voittaa meitä, tunne vihollisesi ja
ulvo lujempaa.

Seuraavaksi luvassa neljän fuksin
(enemmän tai vähemmän) satun-
nainen otos, joka luo täydellisen ja
ehdottomasti kattavan kuvan suomen-
lukijoiden uuden sukupolven nykyti-
lanteesta ja asenteista.

SUURMIES/OPETTAJA

JOHANNES SILVENNOINEN,
kotoisin Ilmajolta, on yksi viidestä
(?) suomen miespuolisesta
pääaine-opiskelijasta. (Neljä heistä
on opettajalinjalla.) Esitin hänelle
liudan kysymyksiä, joihin annetut
vastaukset saatte seuraavaksi
lukea. Muistakaa siis, että annetut
vastaukset ovat ehdottoman tosia
ja totisia. Johannes kun ei tun-
netusti ole huumorimiehiä.

**Miten ja miksi päädyit lukemaan
suomea?**

Isä käski.

Mikä sinusta tulee isona?

Suurmies.

**Mitä mieltä olet sukupuoli-
jakauksesta ja miten se vaikuttaa "asioi-
hin"?**

Kaljalla tulee käytyä harvemmin
kuin miesvaltaisessa yhteisössä.
Mutta sen minkä menettää juo-
massa voittaa silmänruoassa.

Sininen vai valkoinen?

Johannes Silvennoinen tähtää suurmieheksi isänsä viitoittamalla tiellä.

Molemmilla väreillä on oma aikansa
ja paikkansa.

Itä vai länsi?

Länsi.

Silli vai uudet perunat?

Uudet perunat.

Mänty vai koivu?

Koivu, kaikella kunnioituksella män-
tyä kohtaan.

Hiihto vai luistelu?

Kaukalossa temmeltävät miljo-

näärin polvihousuissaan ovat
hauskempaa katseltavaa kuin räkä
viiksiin jäätäneenä läähättävät mur-
tomaahiihtäjät...

Oletko viihtynyt?

Muuten kyllä, mutta kämppis saisi
siivota useammin ja matka
Myllyjärveltä keskustaan lyhentyä
parilla kilometrillä.

SANAKIRJAILIJA

Lusi (oikeammin Lucie Dostálová) on kotoisin Tšekistä ja edustaa kansainvälisempää "tarjontaa" fuksien keskuudessa. Lusi ei opiskele opettajalinjalla.

Miten ja miksi päädyit lukemaan suomea?

Kaikki alkoi siitä, kun kuulin vuonna 2000 Janne Ahosen sanovan televisiossa "hyvää huomenta" ja ilmeilevän kameralle. Siitä syttyi innostukseni suomeen. Vierailin silloin tällöin Suomessa ja vuonna 2001 osallistuin 17 päivää kestäneelle suomen intensiivikurssille, jota piti Tuija Lehtonen. Kurssille osallistumisen mahdollisti Sokrates-säätiön antama stipendi. Vuonna 2002 Suomessa vieraillessaan Lusi tapasi sallalaisen miehen (joka opiskelee fysiikkaa Jyväskylän yliopistolla) ja rakastui palavasti. Hän palasi Tšekkiin suorittamaan lukion loppuun ja aloitti nyt suomen opintonsa Jyväskylässä.

Mikä sinusta tulee isona?

Tarkkaa ammattia en osaa sanoa. Mielelläni tutkisin ja vertailisin kieliä. Tahdon myös laatia tšekki-suomi-tšekki suursanakirjan! Välissä olisi mukavaa toimia tulkkina. Eli kaikenlaista.

"Kaikki alkoi siitä, kun kuulin vuonna 2000 Janne Ahosen sanovan televisiossa hyvää huomenta"

Lucie Dostálová ei tiedä vielä, mikä hänestä tulee isona, mutta haavana on tšekki-suomi-tšekki -suursanakirjan laatiminen.

ISÄNMAAN TOIVOT

Mitä mieltä olet sukupuolijakamasta ja miten se vaikuttaa "asioihin"?

Tilanne on kielenlukijoilla sama Tšekissä, miehiä on alalla vähän. Miehet ovat naisten mielenkiinnon ja hemmottelun

kohteena. !!, toim. huom.)

Miksi miehet sitten valitsevat mieluummin luonnontieteitä?

Tähän ei Lusi osaa vastata.

- Hassua se on.

Sininen vai valkoinen?

Sininen.

Itä vai länsi?

Länsi.

Silli vai uudet perunat?

Uudet perunat.

Mänty vai koivu?

Mänty.

Hiihto vai luistelu?

Hiihto (vaikken kumpaakaan ole kokeillut).

Oletko viihtynyt?

Kyllä.

TULKKI

JORGE TORRES MACHIAS, kotoisin Espanjasta, halusi heti tehdä selväksi pari hänen nimeensä ja sen ääntämiseen liittyvää seikkaa. Koko nimi Jorge Torres Machias äännetään (IPAn mukaan) [horhe torres mahias], mutta suomalaisille lie helpompaa kutsua Jorgea hänen etunimensä katala-nialaisella lausuntatavalla Jordi [door-di]. (Toimittajan huomautus: en takaa äänneasun oikeellisuutta, sillä en ole varsinaisesti opiskellut espanjaa enkä IPAn mukaista litterointia.)

Miten ja miksi päädyit lukemaan suomea?

Lapsena minulla oli unelma tulla Suomeen opiskelemaan suomea. Tämä on ollut päämääränä kaikissa toimissani. Espanjassa ei voi suorittaa tutkintoa suomesta, joten edessä oli työskentelyä rahankeruuta varten ja muutto Suomeen. Mutta en oikein ymmärrä kuinka pääsin sisälle yliopistoon. Se on mysteeri!

Mikä sinusta tulee isona?

Kielenkääntäjä tai tulkki, vaikka tämä koulutus ei siihen varsinaisesti pätevyyttä annakaan.

FILOSOFIAN MAISTERI (?!)

MARIA SARHEMAA on paljas-jalkainen jyvaskyläläinen. Hän(kään) ei opiskele opettajalinjalla, vaan keksii elämäänsä muuta täytettä kirjallisuuden, puheviestinnän ja pedagogisten opintojen lisäksi.

Miten ja miksi päädyit lukemaan suomea?

En keksinyt mitään muutakaan. Hain lukemaan myös ruotsia, mutta en päässyt sisään, Maria myöntää ja sanoo myös toimineensa kaveripiirinsä kielipoliisinä.

Mikä sinusta tulee isona?

Nyt pistit pahan... Mulla ei nimitäin ole vielä mitään aavistusta.

Mitä mieltä olet sukupuoli-jakaumasta ja miten se vaikuttaa "asioihin"?

Yllättävää. En olisi koskaan uskonut, että kielet ovat niin epäsuosiossa poikien keskuudessa." Aluksi Jorge luuli puhtaasti naisten alan. Käytännössä sukupuolijakauma on kuitenkin Jorgelle merkitykseton seikka.

Sininen vai valkoinen?

Sininen.

Itä vai länsi?

Länsi.

Silli vai uudet perunat?

Uudet perunat.

Mänty vai koivu?

Mänty.

Hiihto vai luistelu?

Hiihto.

Oletko viihtynyt?

Olen viihtynyt, mutta taso on melko vaativa. Vähän kuin laittaisi kuusivuotiaan lukioon...

ISÄNMAAN TOIVOT

Toivon mukaan ainakin filosofian maisteri.

Mitä mieltä olet sukupuolijakoumasta ja miten se vaikuttaa "asioihin"?

Ei se vaikuta kauheasti, mutta olen yllättynyt miesten vähyydestä. Asialle pitäisi kuitenkin tehdä jotain. Olisi hyvä saada esim. miesopettajia lisää, jotta saataisiin pojatkin kiinnostumaan alasta.

Sininen vai valkoinen?

Sininen.

Itä vai länsi?

Länsi.

Silli vai uudet perunat?

Uudet perunat. Ehdottomasti.

Mänty vai koivu?

Koivu.

Hiihto vai luistelu?

Luistelu.

Oletko viihtynyt?

Olen, yllättävän hyvin.

TUURE PUURUNEN

Maria Sarhenmaan mielestä alalle olisi hyvä saada lisää miesopettajia, jotta pojatkin innostuisivat suomen kielestä.

tiedettä,
teknologiaa,
kulttuuria

atkmyynti@kampusdata.fi
kirjamyynti@kampusdata.fi

klemmaria
kynää,
paperia

Kauppakatu 9
p. 218 835 f. 611 143

**Kampus
Data**

kauppa keskellä kaupunkia!

**Kampus
Kirja**

TALVIPÄIVÄ

Kahvilat imevät ihmiset sisäänsä
pakkasen kiristyy
näyteikkunalla mallinuket
vietteleviä
yhtä elottomia
hintalappuineen
kuin lasista heijastuva naisen hengitys

Joku keksi jakaa maailman pieniin osiin
ja vetää mittatikulla rajat vesien ympärille
myydä päiväysvanhoja ajatuksia
torilla kärkkyyville haaskalaisille

Sisältä kajastaa valo
ilma tuoksuu
staattiselle sähkölle
katulyhdyt syttyvät
hitaasti mutta varmasti

On yksi joulupäivistä
ja taivaalta tuiskuttaa
television lumisadetta

HALLAKKA

Lapsena pelkäsin pimeää
tummaa vettä
illan peittämässä järven

Nyt tunnen itseni
kumman rauhalliseksi

Kun talvenmailla nuokun
pitäisi mennä
makaamaan hankeen
kiven kourimalle aamutielle
ja riisua kaulaliina
niin että niskaa ja selkää kylmää
Tehdä pihalle yksinäisyyttä
mielen lohtuna
ympäröivä ryteikkö
juuri näitä hetkiä
jotka pitäisi kiteyttää sanoiksi
saada fyysiseen muotoon

KIVEEN RAAVITTUA

Ilma on painostava
mietteet lyijyhtäviä
luoja oli kuitenkin paikalla tornissaan
kahdeksasta neljään *
vaikka tie oli liukas
ja olisi antanut syyn myöhästyä tovin
tyhjässä vesisammiossa
jossa sana kaikuu loputtomasti
viive on läsnä aina

Olin eläessäni kaunis

Lopulta me kaikki päädyimme
hautausurakoitsijan tilikirjaan tahraksi
koristeeksi marmoriin
nielu täynnä maata
horisen selvyiksiä elämästä
tässä laatikossa ei ole muuta
paitsi seppäle päällä

Koristenaulat puussa

* (muina aikoina pitäisi ottaa yhteyttä lähimpään
viranomaiseen)

mutta hengitys vain höyryää
ja kirjaa paremmin kaiken
kuin yksikään taituroiva kynäniekka

Marjat kohmeessa
pensaat paikallaan
takassa yksi, palamaton puu
ja on sanomattakin selvää
että nyt ollaan pakkasen puolella

Talvenmailla

NIMI JA IKÄ: Kimmo Leijala, 22
KOTOISIN: Seinäjoki Rokkcity
OPISKELEE: Kirjallisuus / suomen kieli
MUUTA: Kirjoittaa / Lukee / Syö / Juo liikaa kahvia /
Kuuntelee erilaisia ääniä leijuntamusiikista moot-
torisahapörinään asti / Katselee liikaa eläviä kuvia /
Palvoo Jonna Tervomaata

Ohi liitävät hetket ja äänet

J.P. PULKKINEN: OHI LIITÄVÄ ENKELI (2004)

Ohi liitävä enkeli -kirjan juonta ei voi haukkua perinteiseksi. Kirjassa vanha elokuvaohjaaja Löwenstein antaa kahdelle äänityöläiselle, Irinalle ja Julialle, tehtäväksi hankkia ohi liitävän enkelin äänen tulevaa elokuvaansa varten. Tällaisen äänen vanha ohjaaja muistaa kuulleensa eräässä elokuvassa yli 25 vuotta sitten. Naiset lähtevät metsästämään ääntä ja saavat apua vanhalta äänityöläiseltä. Kirjan juoni kuulostaa epätodelliselta ja järjettömältä, mutta silti, tai pikemminkin juuri siksi, kirjaan kannattaa tarttua.

Ohi liitävä enkeli on yhdenpäivänromaani. Naisten päivästä muotoutuu kiinnostava ja koskettava matka elokuvan ja sen tekijöiden menneisyyteen. Toiselle naisista, Irinalle, päivästä tulee myös matka hänen omaan tarinaansa ja suhteeseensa äitiin. Aistit ovat keskeisessä osassa Pulkkinen kir-

jassa. Kuulo- ja näköaistin välille elokuvaviihteen kannalta luodaan kirjassa kiinnostava suhde: "Silmähän tässä lajissa on kuningas, mutta ajatelkaapas: korva olisi voinut olla kuningatar. Mikä se on nyt? Jalkavaimo, ja huoraa lavasteissa." Vahvasti aistillisista lukukokemusta korostaa Pulkkinen kaunis ja herkkä kieli.

Ohi liitävä enkeli on merkillinen kirja. Juonta tärkeämmäksi muodostuvat matkat nykyajasta menneisyyteen. Kirjassa yksittäisistä äänistä tulee osa suurempaa tarinaa. Tarinan tasoja on teoksessa monta. Toisaalta kerrotaan tarinaa elokuvasta ja sen historiasta, toisaalta tarinaa vanhan ja uuden kohtaamisesta. Nämä tarinaulottuvuudet nivotaan osaksi Irinan ketomusta. Eri tarinoista myös lukija voi löytää itsensä ja nykyajan. Yksi romaanin juonteista on se, että sukupolvien ketju on katkeamassa, samoin elokuvatuotantoa uhkaa katkos. Miten käy lukijan ja nykyajan?

Ohi liitävä enkeli on J.P. Pulkkinen esikoisteos ja mukana muun muassa Helsingin Sanomien kirjallisuuskilpailussa. Ohi liitävää enkeliä on pidetty taideromaanina, mutta ainakin Pulkkiselta itseltään intoaa ei-taiteellisia kommenttejakin. Kulttuuritoimittajana ja postimiehenä työskennellyt Pulkkinen kuvaa Helsingin Sanomien haastattelussa kirjoittamistyötään yksinkertaisesti: "Säännöllisellä tekemisellä saa jotain aikaan." Pulkkinen on opiskellut kirjallisuutta yliopistossa, mutta hän ei halua antaa oppiaineelle kunniaa. Kun Pulkkiselta kysytään, onko kirjallisuuden opinnoista hyötyä, hän vastaa:

"Kaikkea muuta. Kirjallisuuden opiskelu se vasta ongelma on, todellinen rasite. Kaikki se estetiikka ja kirjallisuuden teoriat, ne hantestävät omaa kirjoittamista."

Tätä mieltä minäkin alan tässä vaiheessa kirjallisuuden opintojani olla.

LEENA MÄYRY

Kevyttä lomalukemista?

KAI LAITINEN: SUOMEN KIRJALLISUUDEN HISTORIA. OTAVA. 679 s.

"Minä tiedän, tiedän." Näin voisi kuulua K. Laitisen viimeiset sanat. Sen verran tietäväiseltä Laitinen vaikuttaa tietokirjallisuutemme ehdottomassa klassikossa Suomen kirjallisuuden historia.

Kerta kaikkiaan mikään ei ole Laitiselle epäselvää, Laitinen on löytänyt kirjallisuutemme voima-

hahmojen teksteistä juuri olenaisimmat. Laitinen on toden totta päässyt sisälle kirjailijain mieleen. Teoriojaan on ilo lukea.

Laitinen ei jätä mitään arvailujen varaan, eikä lukijan tarvitse itse tulkita enää yhtäkään kaunokirjallisuutemme helmeä. Laitinen on sen tehnyt puolestamme.

Syyttä ei Laitinen ole saavuttanut vuodesta toiseen kestävästä suosiotta kirjallisuutta opiskelevien

sydämissä ja viikonlopuissa. Suosiosta kertoo myös kirjan teki-jäänsä kunnioittava lempinimi, yksinkertaisesti Laitinen.

Toivotan kaikille kirjaa vielä luke-mattomille antoisia hetkiä sen parissa. Teoksen luettuanne voitte mennä tenttiin ja ansaita kokonaisen opintoviikon! Kätevää, eikö totta. Kiittäen kumartakaamme kaikki Kaitsua kohti.

JANNE SAARINEN

Olen rakastunut!

Olen löytänyt Sen Oikean!

Jeavestone Ilokiven lauteilla syksyn Puuhkarockissa.

PUUHKAROCKIN suunnittelukouksessa herännyt ihastus on syventynyt todelliseksi tunteiden paloksi ja nyt räydyn kaipuusta. Tunteiden kohde on tietysti Kalajoelta kotoisin oleva yhtye Jeavestone, jonka vuonna 2001 julkaistu EP on kulunut soittimesani lähes puhki. Jatkuva saman levyn pyörittäminen on aiheuttanut myös pysyviä vaurioita kotirintamalla ja fraasi, "vaihda jo levyä", saanut aivan uuden merkityksen.

TAPASIN YHTYEEN ennen

Puuhkarokin alkua Ilokiven takahuoneessa ja sain välittömästi todeta kokemattomuuteni haastattelijana: sanat juuttuivat kurkuun, ja aiemmin mietityt kysymykset alkoivat tuntua typeriltä ja lapsellisilta. Lopulta haastattelu sujui kuitenkin varsin rennoissa merkeissä, vaikka suurin osa valmistelemistani kysymyksistä jäikin esittämättä.

Jeavestone on vuonna 1999 perustettu yhtye, joka laulaja Jimin sanoin soittaa proge'n'rollia.

Musiikissa onkin vahvasti kuultavissa vaikutteita vanhasta progressiivisesta rockista, mutta lisäksi bändin jäsenet mainitsevat idoleikseen nykymuusikoita, kuten Red Hot Chili Peppersin, Faith No More'n ja Crashin. Basisti Tommy mutisee taustalta myös Röllin, mutta kieltää samassa lauseessa ottamasta itseään todesta.

PERINTEISTÄ rock-soitinten kokoelmaa yhtye laajentaa ennakokuluulottomasti muun muassa poikkihuilulla, djembellä ja tam-

buriinilla, minkä seurauksena syntyy uuden- ja tuoreenkuuloinen, mutta kuitenkin hämmäntävän tuttu ja kotoisa soundi. Tai ehkä olen vain jäävi sanomaan kotoisasta mitään tehtyäni kodistani Jeavestonelle omistetun alttarin.

Parhaiksi keikkapaikoikseen tähän mennessä yhtyeen jäsenet

Jim Goldworth

mainitsevat muun muassa Jyväskylän Popparin sekä Kalajoen juhannusjuhlat. Myös huonoista kokemuksista puhuimme, mutta ne jätän vastuuni tuntevana journalistina julkaisematta. Jeavestonen aiemmista Jyväskylän esiintymisistä Puuhkarock erosi väkimäärällään, joka oli huomattavasti edelliskertoja suurempi.

SYNTYNEEN RAKKAUTENI suurin koetinkivi onkin yhtyeen

huono kuultavuus. Tähän on kuitenkin tulossa muutos, sillä Jeavestonen debyyttialbumin on määrä ilmestyä kauppoihin tammiukuussa, ja sinkun pitäisi siellä jo olla.

PALATAKSEMME takaisin Puuhkarockin tunnelmiin: Jeavestone rokkasi tunteella, ja myös pöydissään viihtyvä juhlakansa siirtyi pikkuhiljaa lavan reunustalle seisoskelemaan ja pienen lämmittelyn jälkeen tanssi mukana varsin kiitettävästi. Ilta oli siis menestys. Loppuillasta, keikan jälkeen, yritin vielä jatkaa haastattelun tekoa, mutta huomasin varsin pian yhtyeen antaneen jo kaikkensa lavalla ja haluavan enää vain levätä ja rentoutua oluen ääressä. Ehkäpä seuraavaa reportaasiani suunnitellessa otan tämänkin seikan huomioon ja saatte asiantuntevamman artikkelin lukeaksenne. Tällä kertaa tyytykääte kuitenkin tähän.

AINO SEPPÄLÄ

JEAVESTONE SHORTLY

JIM GOLDWORTH
LAULU, KITARA
MICKY MANIAC
KITARA, TAUSTALAUU
TOMMY GLORIOSO
BASSO
ANGELINA GALACTIQUE
HUILU, KOSKETTIMET
KINGO
RUMMUT

JEAVESTONE
CRAZY MADNESS
SINGLE 2004
MAJOR LEIDÉN PRODUCTIONS

BEATLES MEETS JETHRO TULL, luonnehditaan Jeavestonen kotisivuilla bändin ensimmäistä levy-yhtiölle tehtyä singleä Crazy Madness, joka tarjoaa esimakua ensi vuoden alussa julkaistavalta pitkäsoitolta.

Kun otetaan Beatlesin rock'n'roll ja Jethro Tullin proge, ollaan hyvin lähellä laulaja Jim Goldworthin bändin musiikille antamaa määritelmää prog'n' roll, joka todella kuvaa Crazy Madnnessia.

Proge pitää huolta siitä, ettei kuuliija pääse kyllästymään rock'n'roll -vaikutteiden huolehtiessa hyvästä meiningistä. Rock-klišeitäkin tuki kierrätetään, mutta poikkeuksellisen hyvällä maulla ja pilke silmäkulmassa.

Orkesterin naisedustajan Angelina Galactiquen huilu ja urut näyttelevät aikaisempaan materiaaliin nähden suurempaa osaa ja tuovat bändin sointiin mukavasti syvyyttä. Kaikkiaan Crazy Madness on oiva piristysruiske tähän soittolistamusiikin kyllästyttämään maailmaan.

Eli sitä pitkäsoittoa odotellessa.

PYRY ANTOLA

Säästä puhumisen lyhyt oppimäärä

IHMINEN on mahtavin otus, mitä maapallo päällään kantaa. Näin ainakin väittää ihminen itse. Evoluution olympialaisissa olemme nousseet ykköspalille, koska hallitsemme sanallisen viestinnän taidon. Siis sen, että osaamme löpötellä ja tekstiviestitellä. Apinat - nuo karvaiset serkkumme - vain möli-sevät ja kirkuvat. Ja monenmoista ulinaa ja ähellystä saa kuulla eri elukoiden suista ja suuttimista. Eikä sellaisella pelillä voi nousta Maan valtiaaksi.

YLLÄTTÄVINTÄ kuitenkin on se, että me maapallon ykkösotukset käytämme aivojamme ja äänikalujamme säästä puhumiseen. Toimittelimme pitkät pätkät siitä, että paistaako aurinko vai

eikö paista aurinko, riippuen siitä paistaako vai eikö paista aurinko. Oli sitten poutaa taikka routaa, niin säästä puhumiseen - eli eräänlaiseen sosiaaliseen liimaan - ei tule suhtautua väheksyvästi. Vuolainkaan sanaseppo tai -sirkka ei voi aina välttää jutun juurten loppumista. Hissimatka ei jää mykäksi, kun ottaa puheeksi eilen yllättäneen kuuron. Meitä peräpajulan kansalaisia on pitkään yritetty koulia eurooppalaisiin juomatapoihin, joten eiköhän olisi aika ottaa askel myös eurooppalaisiin jutustelutapoihin. Tässä on säästä puhumisen lyhyt oppimäärä: säästä puhumisen kolme paikallissijaa ovat - sää täällä, sää siellä tai sää jossain ihan muualla. Säässä parasta on juuri

se, että sitä riittää. Sää ei lopu koskaan eikä mistään.

SÄÄSTÄ puhumisessa on myös kolme tärkeää aikamuotoa: sää viime viikolla, sää just nyt ja sääennustus. Sääjutustelussa turvallisin aloitus on vain todeta, että sää on nyt se, mikä on. Sitten voi varovaisesti muistella, että vähän aikaa sitten sää oli, mikä oli ja sitten vielä loppuhuipennuksena voi arvailla, mitä sää lieneekään kohta puolin. Ja jos oikein meinaa hiljaisuus painostaa, niin voi vielä muistella, kuinka isoäidin tyttövuosina oli kesällä niin kuivaa, että lehmistäkin tuli vain maitojauhetta.

TUOMO ALA-KOJOLA

Kasvisravintola - vegetarian restaurant

katriina

Puh. (014) 449 8880

Opiskelija-alennukset!
Avoinna: ma-pe 11.00-14.30

Tervetuloa!

Puh. (014) 449 8880

Lapuan Sanomat

★ Tuo terveiset kotiseudultasi kaksi kertaa viikossa, tiistaisin ja torstaisin.

★ Lukemalla Lapuan Sanomia saat luotettavaa ja ajantasaista tietoa paikkakunnan asioista ja ihmisistä.

Tilaa sinäkin omasi!

Opiskelijatilaus: tammi-kuu-toukokuu -05	17 e
koko lukuvuosi elokuu-toukokuu	33 e
Kestotilaus	51 e
Määräaikaiset 12kk	59 e

Sanomatie 62100 Lapua
p. 06-4387 352, fax 06-4332 223
tilaukset@lapuansanomat.fi
www.lapuansanomat.fi

Sanelaiden suosiossa TOP 5

PARAS HETKI HARAVOIDA LEHTIÄ?

Viisi "ei ole" vastannutta saa jättää haravoinnin väliin, loput voivat valita näistä sopivimman hetken.

1. Lehtiä ei haravoida, vaan leikataan ruohonleikkurilla ja madot vetävät silpun maan sisään (toimitus pitää omaperäisenä ja kokeilee)
2. Ennen kuin ovat tippuneet maahan (toimitus: eihän niihin sitten yllä kuin tikapuilla)
3. Tammikuun puoliväli, vappuaatto (toimitus tarkastanut: toimii vain Ruotsissa)
4. Vasta sitten kun äippä uhkailee ja pakottaa (toimitus kokeillut ja toimii)
5. Krapulainen sunnuntaiaamu (toimitus ei kehoita ketään kokeilemaan)

MUKAVIN SADETYYPPI?

Sanelaiset eivät ole sokerista tehtyjä:

1. Rankkasade 34/64
2. Rankkasade naapurikunnassa (toimitus lisää: varsinkin Ruotsissa)
3. Kuiva sade, eli sellainen joka ei kastele (toimitus miettii: eihän niihin sitten yllä)
4. Raining men, halleluja! (toimitus tasapuolistaa: vanhoja akkoja hameenhelmat korvissa)
5. Massiivinen, tulvanomainen ryöpytys, joka vie miehen mennessään (toimitus: halpa matkustuskeino)

PARAS SATEENVARJON VÄRI?

Musta 20, punainen 16 ja keltainen 10 / 64, vaihtelu virkistää.

1. Silmälisäkkeellinen leppäkerttu-malli, näyttää kuin joku liikkuu kaupungilla valtava hahmon pää yllään! (toimitus: siis MITÄ?)
2. Kärpässienisateenvarjo (valkoisia pilkkuja punaisella pohjalla) (toimitus: kiitos selvennyksestä)
3. Gepardikuviainen (toimitus ehdottaa: vain naisille)
4. Myrkyrvihreä (toimitus miettii: kelpaisikohan noita-akoille)
5. Vaaleanhailakka (toimitus: synonyymi adjektiiville "lillu")

MITÄ JOULULOMALLA TÄYTY TEHDÄ?

Kun syönnin lomassa (34/64 vastaajaa) ehditte tehdä jotain muuta, niin näistä voisi aloittaa.

1. Sotkea steaniinia perintöpöytäliinalle (toimitus: sotku ei lähde kylmänä raaputtamalla)
2. Humpata hengessä (toimitus hyräilisi samalla "humpaa taikka kuole"-biisiä)
3. Mennä Lapuella (toimitus yllyttää: uusi valtakunnallinen jouluperinne)
4. Syödä suklaakalenterin suklaat ennen ensimmäistä adventtia (toimitus yhtyy vesi kielellä)
5. Katsoa telkkarista Lumiukko-satu ja Samu Sirkkan joulutervehdys (toimitus aikoo katsoa)

Yksi vastaajista huomasi, ettei joululomalla oikeasti TÄYDY tehdä mitään.

HUONON SAAMASI JOULU-LAHJA?

Lahjasi olisi voinut olla huonompikin -lohdutuslista ja kohtalotovereita.

1. Pörrösukat (toimitus askartelisi niistä lelun lemmikille)
2. Viisi Sofian maailma -kirjaa samana jouluna (toimitus: pistä vahinko kiertämään)
3. Hautakivi (vastaaja ei ole vielä käyttänyt sitä, siis todella huono lahja)
4. Puuterin väriset äitiysmalliston alushousut (toimitus ymmärtäisi yhdet, mutta huom. 3kpl !)
5. Puoli litraa tuoksutonta suihkusaippuaa (toimitus hiljenee vakavan paikan edessä)

MITÄ ET IKINÄ HALUAISI JOULULAHJAKSI?

Nämä EIVÄT OLE viime hetken joululahjavinkkejä. ÄLÄ siis ota näitä viime hetken lahjavinkeinä.

1. Maksalaatikkoa
2. Joku tauti / Lääkkeitä (eri vastaajalta)
3. Vain yhtä, paritonta villasukkaa
4. Enkelinmuotoista hieromasaunaa / Peniksen pidentäjää (eri vastaajalta)
5. Neonvihreää verkkapukua

Toisaalta, tämän ikäisenä ei huonoja joululahjoja ole olemassakaan, eikä lahjaheppaa käy suuhun katsominen.

REETTA KARPPINEN

1.

Etkö muka tunnista minua? Raitapipo ja tarratennarit. Eivätkö olekin hienot? Ja katso ilmettä. Sen osaan vieläkin! Olen oikeasti porukan vanhin ja tunnustan esikuvakseni Aleksis Kiven. Ilmeisen intellektuellia.

Hui! Ihan jännittää olla kuvassa. Olkapäät ylös, silmät sinulle ja suu suppuun. Siinä pari neuvoa linssiluteille. Minulla on monta nimeä, enkä tiedä mitä niistä oikeastaan käyttäisin. Ystäväpiirissä minut tunnetaan Pökönä.

2.

3.

Hehee! Saakohan kyseinen henkilö vielä näin veikeän vimeen kasvoilleen? Luulen, että kyllä onnistuu. Tosin neito-kaisen vakiovarustukseen ei enää kuulu maatalouskeskuksen lippelakki. Vai kuuluuko?

Onneksi on tikru turvana! Taitaa nimittäin tyttöä vähän ujostuttaa. Niin paljon, että meni somen sijasta korva suuhun. Nykyään Pohojammeen fiikalta löytyy rohkeutta ja energiaa ohjastaa tilanetta ainejärjestömme aitiopaikalta.

4.

Kukas sieltä kurkistaa?

KEVÄÄN NUMEROSSA esittelimme Sanen uuden ja uljaan hallituksen. Sama kokoonpano poseeraa jälleen, mutta vain parikymmentä vuotta nuorempana! Käänsimme aikaa hieman taaksepäin ja kollasimme perhealbumien parhaat palat julkaistaviksi. Varaudu siis kasari-meininkiin ja tunnelmoi itsesi housuhameiden ja neonväristen vaatteiden kulta-aikaan.

MISSÄ LUURAA puheenjohtaja Elina Nurminen? Entä varapuheenjohtaja Aino Seppälä tai kirstunvartija Elina Pöyhönen? Usko pois, mutta kuvista löytyvät myös Outi Toijanniemi ja Merja Suomalainen sekä mieskolmikkomme Markku Vainikainen, Pyry Antola ja Tuomo Ala-Kojola. Bonuskysymykseksi valitsimme kaksi kasvoa henkilökunnasta. Joko arvasit, keitä he ovat?

5.

Vaikka ilmeeni on epäileväinen, asenteeni elämäni on rento ja mieleni varsin avoin. Nauraa kikatan mielellä ja otan napakasti kantaa asiaan kuin asiaan. Vaikka vaihdan tukkasyliäni usein, olen mitä luultavimmin Sanen ainut pellava- ja otan napakasti kanpää.

Tunnistatko kuvat?

6.

Aaahahaha! Kylläpäs naurattaa. Huomaattekos, että punainen lippalakki kruunaa kaiken. Täytyy sanoa, että näyttää olleen reipas tyttö jo pienessä. Pitänee nykyään pahvista Sami Hyypiää eteisessään kyläilijöiden säilyttämiseksi ja ihmetykseksi.

7.

Ehei, vaaleus on hämäystä. En ole lainkaan blondi. Mutta pidän syvällisestä mietiskelystä ja Nalle Puh -filosofiasta. Olen perinjuurin pohjalainen mies höystettynä herkkyydellä ja hyvällä huumorilla. Urheilu on elämäni suola.

8.

Tämä poika on oikea kynäniekka! Tekee toimittajan hommia hikihatussa ympäri vuoden ja sen lisäksi valokuvaa muistikortit täyteen hetkiä elämästä. Ei sovi unohtaa myöskään hänen kotistudiotaan, jossa mies omistautuu musiikille koko sielullaan.

9.

Kuka olisikaan arvannut, että näistä pojankoltiaisista ainakin yksi yltää tohtorin arvonimeen. Löydätkö kuvasta professorimme Matti Leiwon?

Rusetti ja puhvihihat. Suoranaista nostalgialla 50-luvulta. Nykyään kuvan hymyilevä neitokainen piristää Fennicumin väkeä värikkäällä pukeutumisellaan ja muutenkin hyvin

10.

persoonallisella tyyllään. Kuvan ilmeestä voi päätellä kuka lie nee tämä professorinainen?

VIIVI VIRTANEN

à la Carte

Muutamia esimerkkejä uusitulta listaltamme:

5. SAN MARINON SIMPUKKASALAATTI 7,00€

- meheviä vihersimpukoita, paistettua mustekalaa ja raikkaita katkarapuja salaattipedillä. Mukana myös tomaattia, kurkkua ja aavistus sipulia. Pikanttina lisänä valkosipulimajoneesia.

6. PESTOETANAT 8,00€

- 6 kpl pestolla maustettuja etanoita, jotka ovat saaneet kuorrutuksen kirsikkatomaateista ja Grana Padano-juustosta. Lisänä tarjotaan moniviljaleipää ja valkosipulileipää.

12. PASTA CAPODECINA 9,00€

- spagetin seurana runsaasti pieniä lihapullia marinarakastikkeessa. Tässöpä valtava annos rehtiä pastaa kunnian miehille!

13. PASTA BUCANIERA 11,00€

- spagettia merirosvon tapaan; vihersimpukoita, mustekalaa ja reilusti katkarapuja. Pastan maustaa tuore valkosipuli ja pirtse chili. Merellisessä elämyksessä on mukana myös parsakaalia ja kirsikkatomaatteja.

33. ULTIMATE STEAK 20,50€

- marmorifileepihvi barbequekastikkeella, reilusti tikkuperunoita, tirisevän rapeita pekoniäivuja, grillatuja kasviksia ja cheddarjuustotäytteisiä jalopenoja. Äärimmäiseen lihan himoon.

17. GIANT BURGER 9,50€

- valtavan sämpylän välissä kaksi täyslihapihviä tuplacheddarilla, reilusti tomaattia, suolakurkkua, sipulia, salaattia, marinarakastiketta ja americanmajoneesia. Kyljessä reilusti rapeita tikkuperunoita. Vähemmän vaatimaton annos, jossa on 0,9 kg ravintoa hurjaan nälkään.

20. PANEROITUA KAMPELAA 8,70€

- paistetut kampelafileet tarjotaan rapeiden pöimuperunoiden ja remouladekastikkeen kanssa.

21. VIHERSIMPUKAT NYC 10,80€

- Pernod'lla ja limella maustetussa kermakastikkeessa 300 g vihersimpukoita basmatiriisillä kera.

24. DIABLON KANAA 9,40€

- pirullisen hyvää sitruunalla ja chilillä marinoitua broilerin rintafileetä. Kuorellisia lohkopurunoita, marinarakastiketta ja paistettuja vihanneksia.

25. KANAA BALSAMICO 9,90€

- broilerin rintafileetä käärittyä ilmakuivattuun kinkkuun maustettuna balsamicosiirapilla. Paistettua perunaa, jonka aistikaana lisänä on tomaattia ja kaprista.

ROCK HOUR

MAANANTAISTA
LAUANTAIHIN
KLO 22-23

HANAOLUT 0,4
HANASIIDERI 0,33

Sohwi

www.sohwi.fi

2e...